மரணம் பற்றி இவை:

"பிறப்பைப் பற்றியும், வாழ்வைப் பற்றியும் நாம் தான் ஏதாவதுக் கொள்கிறோம். ஆனால் மரணத்தைப் பற்றி என்னதில் ஏதாவதுக் கொள்ள முடிவதில்லை.

"நாம் கண்ணெதிரே நாள்தோறும் மரணத்தைக் கண்டுக்கிறோம். ஆயினும், நமக்கு மட்டும் அது இல்லை என்ற இந்தனையுடனே அலைந்து திரிகிறோம்."

"மனித குலத்தைச் செத்தப்பிணங்கள், சாகும் பிணங்கள் என்று இரண்டு பாகுபாடாக வகுத்திருக்கிறார். செத்த பிணத்துடையான் பிணச் சாகும் பிணங்கள் கத்திகின்றன என்கிறார் பட்டினத்தார்."

"இளமைக்கு சமக்கும் உயர்". ஆதிமா உடலோடுமாகத்திலிருக்கு மனதன் மணமாகிறான் என்று சொல்லவல்லீர். ஏன் மனதன் இறக்கிறான் என்றால், எப்பொழுதுமே மரணத்தைத் தூக்கித் தூக்கி கொண்டிருக்கிற ஆதிமா "நான்" என்று அதை வைட்டுக்கொண்டு சுமக்கிறது என்று கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் வார்க்க ஹாலேயர்."

"மரணம் எல்லா உடல்களையும் உண்ண எதிர்பார்த்திருக்கிறது; ஆதிமான் புத்தி தாதுமயமாக கிடு; எல்லா உடல்களையும் மரணத்தை எதிர்பார்."

"மரணம் வேட்டையாட வரும்பொழுது நம்மைத்தான். நம்மிடையாக இருந்தால் அது நம்மை பற்றிக் கொள்ளும், நாம் சுடிதால் அது தூக்கி வீசி எட்டிப்பிடித்துக் கொள்ளும்"

"ஒவ்வொரு மண நேரத்திலும் தேடிக் கொண்டே வரும் ஒரு வாழ்வு நீ எப்படி தனிந்தமடைய முடியும்".

"மனதனுடைய ஒவ்வொரு பேச்சும் மரணத்திற்கு சமீபமாக தான் அது நகரவைக்கிறதாகும்". "நீ வாழும் போதே மாக்கிறாய்."

"என்னைப்பயமுறுத்துவது மரணம் என்று மனப்பயந்தான். என்று மனடைமன் கூறுகிறான்

"நமது சின்புக்கு பாத்தியமான தான் உயரான பிறு மரணம் எனவைக்கும் யாகுதான் தேவ் முதலாக நாம் அதை உணர்கிறோம்".

"மரப்பதை போலவே கிடப்பதும் மனதுக்கு இயற்கையான வாழ்வு; ஆனால் இது பிடிக்கத்தான் ஒரு வேதி கிரண்டுவே துயரமாக கிடக்கலாம் என்கிறார் பேக்கன்.

"வயது வந்தவர் இறப்பதற்கும் இறுவர் இறப்பதற்கும் வேதனை."

"முதியோர் மரணத்திடம் அல்லுகின்றனர். மரணம் இளைஞரிடம் வலிகிறது."

"மரணம் வாழ்வான் இறுவல்ல; இந்தியமான வாழ்வுக்கு ஒரு வழி. மரக்கமல் கிடக்கவே மாக்கிறோம். மரணம் இயற்கையானது; மகவும் அவசியமானது; உலகமெல்லாம் தகுதியாக்கியது. இப்படி உள்ளது மனித குலக்கிற்கு நீண்டமாக இறைவன் எப்பொழுதும் கிடக்கமுடியாது, என்னும்" ஆரிஸ் தத்வதூனி.

"மரணம் சுத்தியத்துவம் என்ற அரண்மனையைத் திறக்கும் திறவுகோல் என்கிறார் மிண்டன்.

"நான் கிடக்கிறேனு, அல்லது கிவ்வையன் போகிறேனு என்பதுப்பற்றி எனக்கு கவலை இல்லை. ஏனென்றால், நான் இறந்தால் தூண்டவுமுடன் கிடைப்பேன்; நான் வாழ்ந்தால் அவர் என்னுடன் கிடைப்பார்" என்கிறார் புடோர்க் என்ற தூனி:

"வாழ்வு என்பது வாழ்வதற்கான ஆயத்தம்தான். அது வாழ்வு பின்னாவெனும் போன்றது. ஒரேவன் மரணப்பாதையான் ஆன்மாவை பூரணமாகப் பாதுகாப்பான் என்று சொல்லுவதுண்டு. மரப்பொறி மரணம் ஆர்க்கான் தான் பூரணமான மரப்பாம்". பிளாங்க்லின்.

"மரணம் உலகில் இனி இருந்து அபேதவாதி. வாழ்வான்தான் பேதவாதி கிடக்கின்றான். மரணத்தில் சமத்துவம் கிடைக்கிறது. யாராக இருந்தாலும் இறக்கும்பொழுது மனதனாய் தான் மாறுகிறார்கள்.

"நாம் வாழ்வதற்கு என்று சொல்லலாம். "நாம் வாழ்வதே இல்லை; வாழ வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கத்தான் ஆசைப்படுகிறோம். ஆனால் வாழ்வான் தூரப்பாதையே நாம் வாழ்ந்து செல்கிறோம். எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை நாம் தான் தான் கொள்கிறோம். ஆனால் கொண்டபடி நடக்க முடியாமல் ஏதோ ஒன்று மேலும் மரணம் வந்து வாசலாகிறது" என்கிறான் பேர்: